

Jósvafő 2015.12.29-2016.01.03.

December 29.

Reggel negyed 9 körül sikerül elindulni Pestről, meg sem álltunk a miskolci Auchanig, ahol igyekeztünk felkészülni a világvégre, mivel ha a kocsmá bezárt Jósvafőn, a bolt is kétételes. Az automata benzinkúttal vívott rövid harc után folytattuk az utat, de Sajószentpéter előtt a rendőrök lezavartak a 26-ról, mivel felborult egy ecetsavat szállító kamion. Tomi olyan utakon navigált vissza Múcsonyba, hogy ma se tudom, merre jártunk, mindenesetre legközelebb tankkal megyek arra, de minimum traktorral.

Nagy nehezen megérkeztünk Aggtelekre, ahol megkaptuk a Rejtekszomboly kulcsát, átmentünk lepakolni Jósvafőre, majd irány Szögliget. Tomi emlékei, végül a GPS segítségével hamar megtaláltunk a vasajtót és megszegve az FTSK-s alapszabályt, délután 4 előtt levonultunk a jó meleg barlangba.

Tomi beszerelte a létra biztosítását, én konkrétan tengeribeteg lettem, mire leértünk, lehet, hogy jobb lett volna ereszkedni. Az egyik végponton csontocskákat találtunk,

Zudi megállapította, hogy legalább két állat maradványa, az egyik valami madár lehetett. Hogy kerültek ezek oda?

A barlang nagyon szép, tudtuk, hogy sok benne a borsókó, na dehogy ennyi...

Halált megvető bátorsággal ismét visszatértünk a felszínre, a tők sötétben jól jött a GPS ellenőrizni, merre járunk. Visszaérve a faluba muszáj volt Rózsaszínköntösös Józseffel csoportképet készíteni. A szállás felé menvén a kihűlt csapat egy doboz mézeskaláccsal vigasztalódott.

Jósvafőn a szállásadónk begyűjtött, így viszonylag komfortosan tudtuk végigenni Niki Szingapúrból hozott furcsa finomságait, illetve a házi kuglófot. Az reggelire el is fogyott ☺ A még üzemelő kocsmában beszéltem telefonon Polacsekkel a

másnapra tervezett Baradla-tetői-zsomboly miatt, hogy mikor akarnak indulni, hiszen megbeszéltük, hogy lemegyünk velük bontani. Emiatt, meg a kocsit minimális csomagtartója miatt csak a Rejtekre való mennyiségű kötelet hoztunk, így kissé kellemetlenül érintett, amikor Pola közölte, hogy kiszedték a köteleket, hiszen mi nem az ő csoportjában vagyunk. Szerencsére Szabó Zoli volt olyan kedves és adott kölcsön annyi kötelet, amivel már le fogunk tudni jutni.

December 30.

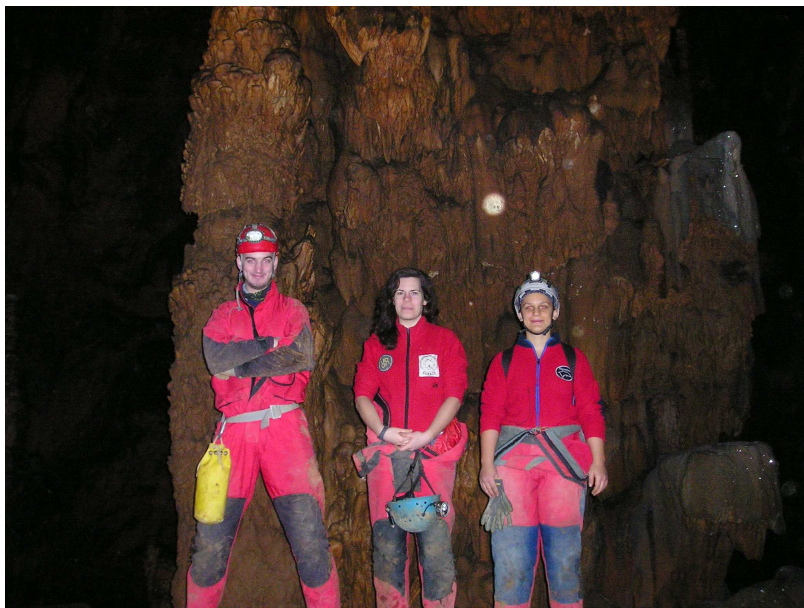
Az előző nap nem fáradtunk el eléggé, meg miért is ne, ezért úgy mentünk reggel fél10-re Aggtelekre, hogy megcsináljuk a Baradla átmenőtúrát, majd a Jósuvafőn hagyott kocsival visszatérünk Aggtelekre és lemegyünk a Baradla-tetőibe is.

A tízórás vezetett túra fénye már a Danca-nyelőnél ért minket, ahol megcsodáltuk a bontási pont köré épített infrastruktúrát és Tomi mesélt a bontási körülményekről is.

Folyattuk a túrát Jósuvafő felé, sok fénykép is készült. Az egyik evős-ivós pihenőnél Tomi felfedezte, hogy a lehozott vizespalackjában jégdarabok utaztak, de elsőre azt hittük, pálinka van benne, olyan képet vágott.

Benéztünk a Török-mecset-ág, majd a Retek-ág elejébe is, de egyikbe se mentünk be, hogy időben kiérjünk.

A Csillagvizsgálónál és az Óriások-terménél megálltunk szájattáni, szerencsére belefutottunk egy Vörös-tói bejáratból érkező csoportba, így mindkét terem ki volt világítva. Szerettük volna meghallgatni az idegenvezetést, de díszsorfalat álltak a túristák, így magyarázkodás helyett inkább továbbmentünk.

A Baradlából időben kiérkeztünk, a jósuvafői pénztárnál felfedeztük a Baradla-Domica könyvet, amit muszáj volt megvásárolni. Átmentünk Aggtelekre, de a szél miatt kudarcba fulladt az a terv, hogy az étterem előtt kajálunk, úgyhogy a kocsiba menekülve ebédeltünk meg, ahol a szép új könyvbe

sikerült elhelyezni néhány bejgli darabot. Legalább nem kell névjeggyel ellátni ☺

Nagy nehezen erőt vettünk magunkon és nekivágtunk a Baradla-tetőnek, a beálló sötétség miatt ismét jól jött a GPS, de sokat segítettek a nyári emlékek (de jó meleg volt akkor).

A barlangajtó az előzetes nyafogások ellenére könnyen kinyílt, majd Tomi nekilátott beszerezni a barlangot, illetve nekiállt volna, de az első kis terembe érve a lecsúszott bag tökéletesen eltakarta továbbjutást. Ekkor már kissé idegesek voltunk, mert kint nagyon hideg volt. Végül benyomultunk mind a négyen a szélcsendes melegbe.

Az akna alján Tomi talált egy szűkületet, amiről kiderült, hogy ugyan oda megy, amit előtte fölülről nézett és be kellett volna szerelni. Nagy nehezen leküzdötte magát, majd szólt, hogy kéne a 10-es kötél. A továbbjutást egy lemászás nehezítette, a kötélnak inkább pszichésen volt szerepe, bár a kreatívan indított és még kreatívabban lebiztosított kötélbe én nem mertem belelógni.

Megérkeztünk a Rom-terembe, ahol nagyon szépen, síkok mentén váltak le a sziklatömbök és a helyükön rengeteg szalmacseppkő, cseppkőlefolyás és cseppkő nőtt.

A kövek között bujkálva megközelítettük a második legmélyebb végpontot, ahol Tomi megint talált egy szűkületet, amire azt mondta, hogy le tud menni, de nem biztos, hogy ki is tud jönni. Mivel amúgy is szűkületben volt, helycserére nem volt lehetőség, de kedv sem, így kifelé vettük az irányt.

Nekem közben megfájdult a fejem, így rohantam vissza a kisbaghez a nagyakna aljához az elsősegély csomagért. Niki és

Zudi is kiküzdötte magát a lukból, addigra felfedeztem, hogy a szép cseppkőlefolyás a bejáratnál az akna aljáról a lehullott sár miatt olyan, mintha egy mérgesmacskás disznó járt volna arrafelé. Sajnos képet nem készítettem róla (de itt van egy a termeszetvedelem.hu-ról), pedig az egy visszatérő elemmé vált a héten. Mármint a disznó, meg hogy hogy került oda.

Kifelé nagylelkűen felajánlottam, hogy kiszerelek, de igazából csak nem akartam kimenni a felszínre a hidegbe. Mondjuk cserébe odafagytam az akna aljára, de legalább volt miért sietni. Mire kiértem, a többiek kockára fagytak, és hogy ne legyen jó, eltartott egy darabig, míg rájöttünk az ajtó visszazárásának módjára. Utána uzsgyi le a hegyről. Niki közben elmesélte, hogy a píjjogást nem csak a barlangászok, ha nem a bringások és túrázók is használják. Skandalum!

Visszatértünk ismét Jósavőre, ahol az aznap érkezett csoport egyik felével találkozunk, a többiek a Rejteken voltak.

Tege kitalálta, hogy költözzünk a földszintre Pistiékkal, mert akkor mindenki elfér. Ez egészen addig jó ötletnek tűnt, amíg ki nem derült, hogy kisszoba kályháját nem fűtésre, hanem fapusztításra

tervezték, szabályozni nem lehetett, fa alig fér bele, és rövidtávon kihűl. Nyilván senki nem kelt fel óránként, hogy rakjon rá.

2015.12.31.

A reggel nagyon nehezen indult, Tomi nem óhajtott kimászni az ágyból, Niki be volt sózva, hogy menjünk a Szabadságba, én próbáltam kiolvadni, Bongyor meg még aludt. A csapat többi része nagy kapkodással időben elindult a Baradlába, hogy fél10-re a bejáratnál legyenek, majd valami csoda folytán Tomi és Bongyor is feltámadt, így 9:45-re mi is Aggteleken voltunk. Megkaptuk a Szabadság kulcsot, pár szót váltottunk Pintiékkel (mit csinálnak ennyi ideig a CaveKidsesek???), aztán irány Égerszög. A legrövidebb úton, Imolán át mentünk, komolyan, ide tank kell. Emlékeztem rá, hogy rossz az út, de legutóbb nem én vezettem. Megegyeztünk, hogy visszafelé inkább körbe megyünk Perkupa felé.

Leparkoltunk a turistaház kerítésén kívül, majd a villanypásztorral megküzdve lesétáltunk a barlanghoz. Az ajtó elég nehezen nyílt, azt hiszem, ezért is ideális túralétszám a négy fő. Az mondjuk nem derült ki, hogy mindek adtak két kulcsot, na mindegy.

Az átöltözést a táróban ejtettük meg, ott legalább nem fújt a szél, bár a Dász-töbörben sem, de ne adjuk alább.

A szoros kiérkezési idő miatt elég dinamikusán indultunk neki, én nem nagyon vágytam át a Kuszoda túloldalára és úgy is számoltam, hogy kb. ennyi időnk lesz, de most meglepően jó volt a levegő, a CO₂-ot alig lehetett érezni.

Végül fényképezéssel és egyéb szütyögéssel egy óra alatt értünk el a Kuszoda bejáratához, ahol Niki azért átment oda-vissza, majd közölte, hogy ez nem is olyan szűk. Azt hiszem, ide még visszajövünk, különösen azért, mert Eri mama kalapácsa továbbra sem került elő.

A legutóbbi látogatáskor annyira rohantunk, hogy semmit nem láttam a barlangból, így kifelé is mindent meg kellett nézni, lehetőleg az összes heliktitet, lehetőleg egyenként. A Létrásteremnél körülnéztünk a felsőbb szintek után kutatva, mivel azt nem nagyon találtunk, inkább összeszedtük az elődeink által szétszórt (dobált?) szemetet.

Sikerült időben kiérni, Niki indult már Budapestre. Szerencsére talált útitársat, akit nem sokkal Perkupa előtt fel is vett, mi pedig visszamentünk Aggtelekre, hátha meg tudjuk szerezni a másnapi Rákóczikhoz és Földvárihoz a jegyeket – mert a jegyet Aggteleken, a kulcsot Bódvarákón lehet felvenni, logikus, nem? Ebből annyi lett, hogy visszaadtuk a Szabadság kulcsot, de jegyet már nem tudtunk venni, mert bezárt a kassa.

Összefutottunk Pintiékkel, épp vacsizni készültek, de mivel mind műnyúlban voltunk, inkább visszautaztunk Jósvafőre az instant kajáinkhoz. Eddigre előkerültek a Baradla átmenőtúrázók - ők legalább voltak a Retek-ágban is.

Kajálás után-közben kezdődött a Szilveszteri felkészülés, előkerültek a piák és rágcák. Az idő előrehaladtával egyre érdekesebb dolgok estek, amikről talán jobb nem beszélni, majd fél 12 körül felvonult a társaság a dombra a máglyához. Stavi prezentálta a tűzijátékot, a Speleo Band jelenlévő kb. 4 tagja meg a mini koncertet. Mindenki mindenkinek örült, nekem mindjárt megvolt az év első nagyon szép és megható pillanata Katzer révén.

2016.01.01.

Reggel megkaptuk a pontos időjárás jelentést: éjjel a mezőn -17°C volt (Balu szerint csak -14°C , mindjárt nem fázok utólag).

A délelőtti hosszas józanodás közben Pinti átment Aggtelekre a jegyekért, majd délután 1-re átküzdöttük magunkat Bódvarákóra. Sajnos épp lecsúsztunk a fizetős túráról, így közel egy órát fagyoskodtunk a kocsiknál, mire végre be tudtunk menni a bányába. Tomival overallban lerongyoltunk a Surrantós száraz részére, a többiek addig az utcai ruhában járható helyeket nézték meg.

A térkép alapján nem pont erre számítottam a Surrantóst illetően, leginkább Solymárra hasonlít sok-sok kristállyal. Többször elég kínban voltunk, hogy merre tovább, aztán megtaláltuk a Delfin klub tábláit, végül majdnem sikerült egy teljes kört csinálni, de az Ismeretlen tavakon nem tudtunk átkelni a fényképező miatt (ami nem szereti a vizet), így visszafordultunk.

És lettek az új kedvenceim is: az aragonittűk, vagy szegfűk, vagy mik:

A Surrantós ajtajánál láttuk a többiek fényét, gyors átvedlés után Katzert hátrahagyva felballagtunk a Földvárihoz, útközben megnéztük a ledobóakna tetejét, igen bátor az, aki

rá mer lépni azokra a deszkákra... A hegy tetején addigra ordas nagy köd lett, szerencsére Samu emlékezett merre van az arra, így hamar meglett a bejárat. A kapu felett található „Feltámadunk, ugye” feliraton nem tudtunk túllendülni, ez most komoly?

Megcsodáltuk a barlangot romjaiban, Bongyor elég érdekes hasonlatot talált, szerintem nincs igaza, még így is szép, csak szomorú belegondolni, hogy milyen szép lehetett, mielőtt körberobbantották.

Lassan leballagtunk a hegyről, addigra köd felszállt annyira, hogy megnézhattunk 2 db

bódvaszilasi tűzijátékot, majd összefutottunk Katzerrel és a biztonsági őrrrel, aki megengedte, hogy egy kicsit bemenjünk a nemzeti parkos helységbe melegedni. Utána indulás vissza Jósvafőre.

Este Szabó Zoli érdeklődött, hogy másnapra lenne-e 4 ember, aki segít kicuccolni a Baradlából, jelentkeztünk is annyian – biztos voltam benne, hogy addigra elegendő lesz a Békéből. Mint kiderült Stieberék 11-kor mennek le, és mi csak utánuk mehetünk, hogy ne zavarjuk meg a mérési eredményeket, ennek annyira nem örültünk, de az is valami, hogy le lehet menni.

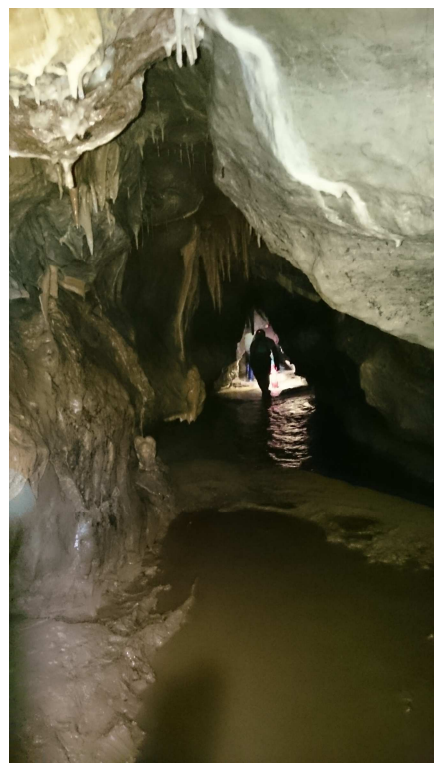
2016.01.02.

A reggeli kényszerű tötyörgés egyetlen előnye az volt, hogy meleget sikerült reggelizni, majd végre elindulhattunk.

Gyors átöltözés után levonultunk a bejárati táró aljára, ahol LÖSz hosszas beszédbe kezdett, hogy a mérő csapatnak legyen ideje mérni. Ez szárazon még hagyján volt, de kezdtem aggódni, hogy vizesen ez a tempó nem lesz annyira vidám. Végre elindultunk, eleinte a száraz kavicsosban, aztán jöttek kisebb tócsák, meg LÖSz mindenféle érdekességre felhívta a figyelmünket, míg Ambrus Gergő fotózta a még átlátszó, vagy csak LÖSz-t tartalmazó vizet.

Joe is fotózott az elméletileg vízálló telefonjával, pl. ez a furcsa kiválást, amit elsőre agyagnak néztem, de nem az, ez is kalcit.

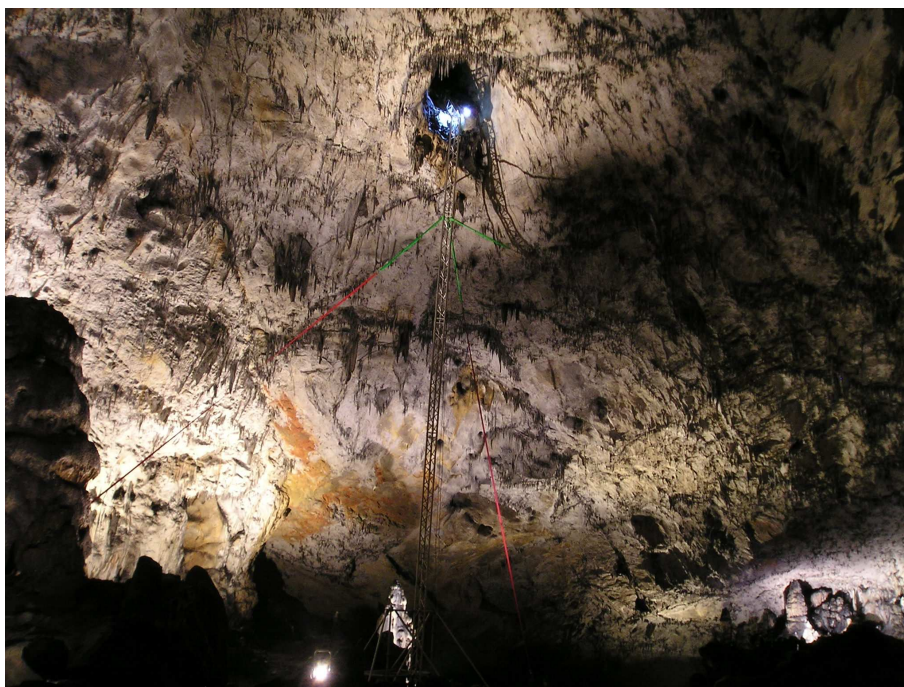
A Bálnapinán most egész komfortosan sikerült átjutnom – mennyit számít egy kb. vízálló overall! Láttuk a felső ágakba vezető köteleket, közben a tavak egyre mélyültek. Az első csizmaszárig érő víznél még csak harsány anyázás hallatszott, a

bugyi fölé érőnél nem csak a lányok visítotak, de a mellkasig merülést a legtöbben fogcsikorgató némasággal igyekeztek megoldani (észrevétel: kéne egy vízálló akkutartó). A Kis-omladéknál volt egy kis elakadás, hogy merre tovább, mindenesetre élmény volt szó szerint átcusszanni a kövek között ☺ A Nagy-omladéknál a Baradla kipakolós csoport ideje lejárt, így Samuval és Rékával kiegészülve kifelé vettük az irányt. Addigra elértem azt a pontot, hogy nagyon boldog voltam, hogy kimegyünk – kb. erre számítottam előző nap – a többiek még úsztak egyet a Nagy-omladék túlfelén. Út közben készült még pár fotó Joe immár sáros telefonjával, a száraz részokről összeszedtünk pár korhadtt fadarabot, amit kivittünk a barlangból, majd teljes ruha-csere. Kint csendesen elkezdtem havazni, mire Aggtelekre értünk szépen megnöttek a pelyhek. Samu visszaballagott Jósvafőre, öten a Micrában kucorogva (Kornél térdétől nem nagyon tudtam 4-esbe váltani) egy forró levesről álmodoztunk, amiről le kellett mondani, mert az étterem pont akkor zárt be. Sebaj, Lukács Laciék kint voltak a Baradla előtt, így a megbeszélte időnél korábban le tudtunk menni. És közben hullott a hó.

Ismét a Baradlában. Mikor a helyszínre értünk, épp a fixnek szánt kikötési pontokat rögzítették, majd Laci mért még egyet, hogy felfelé mennyi lehet – úgy tűnik, van még miért visszamenni. Ezek után szétszedték az állványt, a hevedereket, a vasakat, mindent felpakoltunk egy kiskocsira hogy a betonjárdán tolva a bejáratí lépcsőig ne legyen vele gond. A berakott kötél kikötési helyéről volt némi vita, végül győzött a bizalmatlanság: a kötél jó messze lett rögzítve a betonjárdától, nehogy egy vicces kedvű látogató elvágja, vagy kikösse.

Ismét vissza Jósvafőre, a többiek jelentős része a ház nagyobbik részében

gajdolt, ahol az éj folyamán érdekes házasság kötött, de előtte mi még megkajáltunk – de jó volt meleget enni. Samuval elméletben megváltottuk a világot, én meg beköltöztem a kályha melletti ágyra, legalább egy éjszaka ne fagyjak szét (nem jött be).

Reggel az erősen megfogyatkozott csapatból négyen még el akartak menni a Szabadságba, Tegével és Tomival mi hazafelé vettük az irányt. A Micra-tetrisz új szintjét értük el: a csomagtartóba befért Tege és az én összes cuccom, így a hátsó ülésre csak Tomi került a saját holmijával. Az autópályán békésen aludt a gitárral, kár, hogy arról nem készült kép ☺

Miskolcon szereztünk némi műanyag kaját (hamburger), majd benzint és az ordas hátszél segítségével rekord alacsony fogyasztással sikerült Budapestre érni.

6 nap fázás után különösen tudom értékelni a cirkót és bár a semmit tevés csak vasárnapra korlátozódott, hiányzik a mindennapi mászkálás, túrázás...